Bylo to někdy na jaře ve čtyřiasedmdesátém. Sníh už slezl, a o víkendu bylo už skoro teplo. Plazili jsme se tehdá Prechetským údolím ke Kryštofovu, a pohrdnuvši jakžtakž suchou silnicí, brali jsme to podle azimutu přes hory doly, skály a potoky, louky poseté bledulemi, z nichž jsme cestou, ohrnuvše nosy nad doporučeními ekologů a dalších inženýrů přírody, individuálně narvali úhledné kytičky jediné přítomné kamarádce, která nás se svým psem doprovázela.

Ten pes byl obluda drzá a nevymáchaná, rasy nedefinované s převahou německých ovčáků, povahy nekamarádské, srsti neustále mokře chlupaté; čumák studený jak tejden starej nebožtík, a jediný, v čem vynikal, a kvůli čemu jsme ho i s jeho paní a šéfkou vzali na milost, byla nebývalá ochota řítit se kdesi vpředu do všech těch děr, výmolů, příkopů, stružek a potoků, a prošlapávat tak naší průkopnické výpravě cestu divočinou čerstvě jarních severních Čech. Mimochodem, jmenoval se Vlkodlak. Nebo alespoň nám tak byl na nádraží představen, což vzal na vědomí tlumeným zavrčením a vyceněním tesáků, co by se dobře vyjímaly na dvacet let starým krokodýlovi.

Později odpoledne, dorazivši s mokrýma nohavicema zase k civilizaci, neboli k cíli určenému azimutem, jímž byla výletní hospoda U pašeráka, místními domorodci intimně zvaná "Aljaška", toho času pro veřejnost sezónně uzavřená, což nás nechávalo v klidu, neb jí v té době šéfoval a správcoval kamarád, taky skalní tramp, dvoumetrový fousatý rabiját neurčitého věku, zvaný buhvíproč Kuřátko, a původním účelem výpravy byla soudružská návštěva jeho pracoviště, podpořená dopisem s přiloženou pozvánkou, zvanou vandrácky zvadlo, zvoucí nás vybraně nezdvořilým tónem na Jarní pašerácký candrbál, na níž bylo tučným a podtrženým tiskacím písmem uvedeno JEN PRO ZVANÉ!, doplněno ručně psanou poznámkou: "Táhněte vagabundi! Husy už taky táhnou!" a podpisem Kuře.

Ta pašerácká hospoda bylo rozsáhlé, dost starobylé stavení s roubeným patrem a spoustou

účelových přístavků, dislokované do zářezu stráně, vysoko nad údolím, vpředu parking jako dlaň, na čelní zdi cedule, že "tato budova jest chráněna památkovým úřadem", vedle čehož Kuře vlastnoručne přitloukl smaltované cedule Pojištěno u banky Slávie, Žebrání se přísně zakazuje! a Achtung! Hund! s obrázkem čehosi, co snad mohlo být psem, a kusem opršalé školní tabule, na které bylo křídou načmáráno vychloubačné prohlášení Nejlepší bifteky na východ vod Mississippi, Pivo, rum, grog a docela dole velkými písmeny >>ZAVŘENO! Zastavte se začátkem května<<.

Což byla pravda. Na lomcování klikou nikdo nereagoval. Začínali jsme bejt mírně znepokojeni, když tu Vlkodlak táhle zavyl a vyrazil kamsi za barák. Následovali jsme ho, a objevili ten správnej vchod do vyvýšeného proskleného přístavku, kde zrovna jakási kapela v mohutných černých pětigalonových stetsonech na vyvýšeným pódiu rovnala nástroje, a asi dvacítka trampů obého pohlaví se rozvalovala po židlích, nápoje na dosah, a mírně konverzovala, nebo nostalgicky zírala prosklenou stěnou do údolí, v očích světýlka odrazu pozdně odpoledního slunce.

Kluci se rozlezli po místnosti, uvítat se se známými, a já, co jsem tam nikoho neznal, jsem si vybral strategicky umístěnej stůl, abych se mohl oddat relaxaci, konzumaci grogu a čumění do údolí a na okolostojíčnosti, než dorazí někdo známej, nebo dokud neuzřím nějakou ochotnou slečnu, co bude stát za kus řeči, případně i více.

Vybranej stůl byl ovšem jaksi obsazenej. Seděla u něj babka, taková normálně venkovská, hubená, v šátku, zástěře a jupce, vrásčitej obličej a flekatý ruce, před sebou čaj, do kterýho právě ládovala sacharidy v nevídaným množství. Jaksi nezapadala do okolní společnosti, ale pominul jsem to, neb trampi jsou pronárod demokratický a tolerantní. Stůl byl ovšem strategicky velevhodnej, tak jsem si zdvořile dovolil, zda je volno. Babka mě sjela pohledem, pak se zakřenila, jako že jo. Vopřel jsem úesku o zeď, a rozvalil se po židli, a když dorazil Kuře, a zajímal se jakže se jmenuju, a z kterýže party jsem, sdělil jsem mu to. Kuře to zaregistroval,

čímz jsme se oficiálně seznámili, zalomil mi palec (pro nezasvěcené - žádný rafinovaný mučení, to je jen takový specificky vandrácký pozdrav), a optal se, co si dám, a co mám momentálně v úmyslu dělat. Poté mi doporučil navštívit vedle v přilehlý místnosti miniburzu, v další místnosti kulečník a poker, vše právě probíhající, případně relaxaci, neb akce začne až po setmění. Jako místní patriot neopoměl poukázat na kvalitu výhledu přes prosklenou stěnu na zapadající slunce, překulující se do údolí. V tu chvíli kolem kmitnul Vlkodlak, a Kuře odcválal s láteřením, kdože sem pouští vlky.

Po chvíli si přisedl Sinky s kytarou, v mírně tristní náladě (jeho obdivovaná krasavice nedorazila), opřel si židli o zeď, a ponořil se do privátního smutku ve stylu ´jen já a moje kytára´ brnkaje propracovaně cosi výrazně smutečního. Babka ho po očku sledovala a poslouchala. Já popíjel grog a relaxoval. Po chvíli se babka zamračila, natáhla kostnatou ruku a zaklepala kloubem na stůl. Sinky zvednul voči od strun a babka se s pozdviženým obočím čistou pražštinou s lehce cizokrajným přízvukem vyjádřila: "Hele, mladej pane, to na to dřevo neumíte nic jinýho?"

Sinky vypadal drobátko mimo, pak změnil výraz, a bylo jasno, že se ho to profesně dotklo. V partě měl pověst perfektního kytaristy. Nuceně se zašklebil, a se zaťatýma zubama procedil: "Co takhle to zkusit sama, bábi?" a natáhl ruku s kytarou, v domnění, že má vrch. Babku to nevyvedlo z míry. Přehodila nohu přes nohu, upravila si sukni, popadla kytáru, a předvedla nám pár bleskových extravagantních přehmatů na procvičení levýho zápěstí. Zaregistroval jsem, jak Sinky vyvalil oči. Babka zapla pravici a zvláštním způsobem, za použití všech prstů na ruce vybrnkala bleskově celou škálu tónový stupnice, že to znělo skoro jako jeden akord. Sinkyho ksichtík by v tu chvíli nedělal ostudu těžce mentálně postiženýmu. Sál pro tu chvíli nějak ztichl, pozornost se obrátila k našemu stolu. Babka začala hrát. A zpívat. Zpívala školeným, propracovaným hlasem operní pěvkyně, hlasem, jemuž stáří propůjčovalo zvláštní chvějivý tembr. Zpívala starou lidovou písničkou, kterou jsem dlouho poté náhodou objevil v jednom starým zpěvníku svý prababičky. Nevím zda si to umíte představit. Kytara najednou zněla naprosto netáborákově, z jemného brnkání lezly tóny houslí, bručení basy, tlumené žestě v pozadí, podmalované tóny harmonia. Sál, plný trampských drsňáků zvyklých na ledacos, pod dojmem fantaskní situace ztichl. Babka zpívala, a ruce se jí na strunách jen míhaly:

Nad lesejčkem stráň, na ní růže kvetly,
všechny krásně rudé
Marně jsme z nich věneček upletly,
kdo tě míti bude?
Naděje malá, pro mě zůstala,
ráda bych se někdy, hochu můj, s tebou setkala,
Máš-li mě jen trochu rád,
přijď dnes večer tancovat,
ať vím, že nechceš, můj miláčku trucovat...

Nad lesejčkem stráň, sněhem je zapadlá,
z růže lístek padá,
láska naše je na věky vychladlá,
všechno uvadá...

Když skončila, podala s pobaveným úsměvem obrnou postiženýmu Sinkymu přes stůl kytaru, dopila zbytek čaje, a nevěnujíc pozornost ztichlé hospodě, která se teprve teď dala do neobvykle halasného řevu UMÍ, doprovázenému vytím Vlkodlaka, za skandovaného potlesku zamávala Kuřeti za pultem a proplula venkovními dveřmi do širé říše iracionality.

Sinky procitl až po chvíli, docela zapomenuv, že má dušebol: "Hombre, tohle byla španělská koncertní škola," prohlásil nábožně. "Jó, kdybych to uměl. Vedle toho vypadá naše brnkání u táboráku jako když štípeš dříví." Vrtalo nám hlavou, čehože jsme to byli svědky, i zašli jsme k pultu, kde fousatý Kuře čepovalo pivo, a jali se vyptávat, kdože to seděl u našeho stolu.

Kuře se jen uznale zašklebil: "Nádherná bába, co?" "Bydlí dole na faře. Je to máma místního faráře. Přistěhovala se před lety odněkud z Francie. Prej v mládí pracovala v šoubyznysu. Opereta, nebo tak. Ale vařila báječně, viď Sinky? Koukám, že tě žere bledá závist." Sinky to hrdinsky spolknul, a šli jsme si zahrát pokra, neb vedle v místnosti právě probíhal turnaj, z nějž si vítěz mohl odnýst tu čest, dělat společnost nejhezčí přítomný kočce z místní osady Death Valley. Prohráli jsme bleskově dvě pětky, a zhnuseně se vrátili k relaxaci a grogu, pomlouvajíce místní, ze hrajou s poznačenými kartami.

A slunce pomalu zapadalo za obzor.